

ISBN 978 90 00 40407 0
ISBN 978 90 00 40408 7 (e-book)
NUR 285/330

© 2011, 2026 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *The Chemical Garden Trilogy: Wither*
oorspronkelijke uitgave © 2011 Lauren DeStefano
Uitgegeven in overeenstemming met de auteur, C/O BAROR INTERNATIONAL,
INC., Armonk, New York, USA

www.bestofyabooks.nl
www.laurendestefano.com

tekst © 2011 Lauren DeStefano
vertaling Esther Ottens
omslagillustratie © drømsjel
omslagontwerp Lizzy Bromley en Saskia Janssen
zetwerk binnenwerk ZetSpiegel, Best

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn vader, die me op een dag aankeek en zei:
'Ooit, meid, zul jij grote dingen doen.'

Zo komt de wereld aan haar eind.
Niet met een knal,
maar met een zacht *gejammer*.

T.S. Eliot, 'The Hollow Men'

1

IK WACHT. Ze laten ons zo lang in het donker zitten dat we onze oogleden niet meer voelen. We slapen als ratten op een kluitje, met open ogen, en dromen dat we vallen.

Ik weet het als er een meisje bij een wand komt. Ze begint te bonzen en te schreeuwen – er zit metaal in het geluid – maar geen van ons helpt haar. We hebben te lang niets gezegd, en alles wat we doen is ons dieper begraven in het donker.

De deuren gaan open.

Het licht is beangstigend. Het is het licht van de wereld door het geboortekanaal, en tegelijkertijd de oogverblindende tunnel die bij de dood hoort. Ontzet trek ik me met de andere meisjes terug tussen de dekens, want ik wil niet dat het begint of eindigt.

We struikelen bijna als ze ons naar buiten laten; we zijn vergeten hoe we onze benen moeten gebruiken. Hoe lang heeft

het geduurd? Dagen? Uren? De wijde lucht wacht op zijn vaste plaats.

Ik sta met de andere meisjes op een rij, en mannen in grijze jassen onderzoeken ons.

Ik heb hiervan gehoord. Waar ik vandaan kom verdwijnen al heel lang meisjes. Ze worden uit hun bed gehaald of opgepikt langs de kant van de weg. Het gebeurde met een meisje uit mijn buurt. Even later was haar hele familie verdwenen, vertrokken om haar te zoeken of omdat ze wisten dat ze haar nooit terug zouden krijgen.

Nu is het mijn beurt. Ik weet dat er meisjes verdwijnen, maar daarna kan er van alles gebeuren. Word ik afgekeurd en vermoord? Verkocht aan een bordeel? Die dingen komen voor. Er is maar één andere mogelijkheid. Ik word bruid. Ik heb hen gezien op televisie, onwillige maar mooie tienerbruiden, aan de arm van een rijke man die de dodelijke leeftijd van vijftientig nadert.

De andere meisjes halen de televisie nooit. Meisjes die niet door de inspectie komen, worden afgevoerd naar bordelen in de rosse buurten. Af en toe vonden we er een vermoord langs de kant van de weg, rottend, met wijd open ogen in de verschroeiende zon omdat de Verzamelaars geen zin hadden gehad om haar op te ruimen. Sommige meisjes verdwijnen voorgoed, en hun familie blijft in onzekerheid achter.

Meisjes worden soms al meegenomen op hun dertiende, als ze rijp genoeg zijn om kinderen te baren, en het virus eist alle vrouwen van onze generatie op als ze twintig zijn.

De mannen meten onze heupen op om te bepalen hoe sterk we zijn en wrikken onze mond open om aan ons gebit onze

gezondheid te kunnen aflezen. Een van de meisjes moet overgeven. Misschien was zij degene die schreeuwde. Trillend en doodsbang veegt ze haar mond af. Ik geef geen krimp, vastbesloten om anoniem te blijven, onbenaderbaar.

Ik voel me te levend in deze rij zieltogende meisjes met hun ogen halfopen. Ik voel dat hun hart nauwelijks nog klopt, terwijl het mijne bonkt in mijn borstkas. Na al die tijd in de pikdonkere laadruimte zijn we samengesmolten. We zijn één naamloos wezen in deze bizarre hel. Ik wil niet opvallen. Ik wil niet opvallen.

Maar het heeft geen nut. Iemand heeft me opgemerkt. Een man loopt heen en weer langs de rij. Hij kijkt toe terwijl de mannen in grijze jassen ons betasten. Hij heeft een oplettende en tevreden uitdrukking op zijn gezicht.

Zijn ogen, groene uitroeptekens, ontmoeten de mijne. Hij glimlacht. Er flitst iets gouds in zijn mond, een teken van rijkdom. Dit is ongewoon, want hij is te jong voor uitvallende tanden en kiezen. Hij loopt door en ik staar naar mijn schoenen. *Stom!* Ik had nooit moeten opkijken. De vreemde kleur van mijn ogen is altijd het eerste wat mensen opvalt.

Hij zegt iets tegen de mannen in grijze jassen. Ze bekijken ons een voor een, en dan lijken ze het eens te zijn. De man met de gouden tanden glimlacht nog een keer naar me en wordt naar een andere auto gebracht, die grind opwerpt terwijl hij achteruit de weg op draait en wegrijdt.

Het meisje dat moest overgeven wordt teruggebracht naar de vrachtauto, en met haar nog twaalf andere meisjes. Een van de grijze mannen gaat achter hen aan naar binnen. We zijn met drie meisjes over en staan daar met de ruimte die de anderen

daarstraks nog innamen tussen ons in. De mannen zeggen iets tegen elkaar, en dan tegen ons. ‘Ingerukt,’ zeggen ze, en we gehoorzamen. We kunnen nergens anders heen dan naar de limousine die met zijn achterportieren open in de berm staat. We zijn buiten de bewoonde wereld, niet ver van de snelweg. Ik hoor het verkeer in de verte. Ik zie de eerste lichtjes van de stad verschijnen in de verre purperen mist. Ik ben hier nooit eerder geweest; zo’n uitgestorven plek is ver weg van de overvolle straten thuis.

Ingerukt. De andere twee uitverkoren meisjes komen eerder in beweging dan ik, en ik stap als laatste in de limousine. Tussen ons en de chauffeur zit een getinte ruit. Vlak voordat iemand het portier dichtgoot hoor ik iets in de vrachtwagen. Het is het eerste van wat uiteindelijk dertien schoten zullen worden.

Ik word wakker in een bed van satijn, misselijk en rillend van het zweet. Ik trek me naar de rand van de matras, buig me erover en geef over op het dieprode tapijt. Ik ben nog aan het spugen en kokhalzen als iemand de rommel met een vaatdoek begint op te ruimen.

‘Iedereen reageert anders op het slaapgas,’ zegt hij zacht. ‘Slaapgas?’ sputter ik, en voor ik mijn mond aan mijn witkanten mouw kan afvegen geeft hij me een doekje – ook dieprood. ‘Het komt uit de ventilatieroosters in de limo,’ zegt hij. ‘Zodat je niet ziet waar je heen gaat.’

Ik herinner me de ruit tussen ons en de voorkant van de auto. Luchtdicht, neem ik aan. Vaag herinner ik me het ruisen van lucht die door roosters aan de zijkant kwam.

‘Een van de andere meisjes,’ zegt de jongen, terwijl hij wit schuim spuit op de plek waar ik heb overgegeven, ‘sprong bijna uit haar slaapkamerraam, zo gedesoriënteerd was ze. Het raam zit dicht, natuurlijk. Veiligheidsglas.’ Ondanks de vreselijke dingen die hij zegt klinkt zijn stem zacht, meelevend misschien zelfs.

Ik kijk over mijn schouder naar het raam. Het zit potdicht. De wereld erachter is fris groen en blauw, frisser dan bij mij thuis, waar we alleen maar vuiligheid hebben en de resten van mijn moeders tuin, die ik niet meer tot leven heb weten te wekken. Ergens begint een vrouw te gillen. De jongen verstrakt even. Dan gaat hij verder met poetsen.

‘Ik kan wel helpen,’ zeg ik. Net voelde ik me er nog niet schuldig over dat ik wat dan ook in dit huis verpest had; ik ben hier tegen mijn wil. Maar ik weet ook dat deze jongen daar niets aan kan doen. Hij kan niet een van de Verzamelaars in het grijs zijn die me hierheen gebracht hebben; hij is nog te jong, van mijn leeftijd misschien. Misschien is hij hier ook tegen zijn wil. Ik heb nog nooit gehoord van jongens die verdwijnen, maar tot vijftig jaar geleden, toen het virus ontdekt werd, waren meisjes ook veilig. Toen was iedereen veilig.

‘Niet nodig. Al klaar,’ zegt hij. En als hij de vaatdoek weghaalt is er geen vlekje meer te zien. Hij trekt aan een hendel aan de muur en er komt een klep uit, hij gooit de doeken erin, laat de hendel los en de klep valt dicht. Hij stopt de bus met wit schuim in de zak van zijn schort en gaat verder met waar hij mee bezig was. Hij pakt een zilveren dienblad van de vloer op en zet het op mijn nachtkastje. ‘Als je je wat beter voelt, is hier wat te eten voor je. Niets waar je weer van in slaap valt, dat be-

loof ik je.' Hij kijkt alsof hij naar me zou kunnen lachen. Bijna. Maar zijn blik blijft geconcentreerd terwijl hij een metalen deksel van een soepkom haalt en een ander van een klein bord vol dampende groenten en een berg aardappelpuree met een meertje van jus in het midden. Ik ben ontvoerd, verdoofd, in deze kamer opgesloten, en toch krijg ik een feestmaal voorgezet. De opzet is zo walgelijk dat ik bijna weer moet overgeven. 'Dat andere meisje, dat uit het raam wilde springen – wat is er met haar gebeurd?' vraag ik. Ik durf niet te vragen naar de glimlende vrouw verderop. Ik wil niet weten wat er met háár aan de hand is.

'Ze is alweer wat gekalmeerd.'

'En het andere meisje?'

'Vanmorgen wakker geworden. Ik geloof dat de Huisheer haar de tuinen laat zien.'

De Huisheer. Mijn vertwijfeling is terug en ik laat me achterover in de kussens vallen. Huisherinnen bezitten landhuizen. Ze kopen bruiden van de Verzamelaars, die de straten afschuimen op zoek naar geschikte kandidaten die ze kunnen ontvoeren. De meer barmhartige Verzamelaars verkopen de afgekeurde meisjes aan bordelen, maar de mannen die mijn pad kruisten dreven hen de vrachtwagen in en schoten hen dood. In mijn gedrogeerde dromen hoorde ik dat eerste pistoolschot telkens opnieuw.

'Hoe lang ben ik hier al?' vraag ik.

'Twee dagen,' zegt de jongen. Hij geeft me een dampende beker, en ik wil al nee zeggen als ik het touwtje van het theezakje over de rand zie bungelen, de kruiden ruik. Thee. Mijn broer Rowan en ik dronken het elke ochtend bij het ontbijt en

elke avond bij het avondeten. Het ruikt naar thuis. Mijn moeder stond altijd neuriënd bij het fornuis te wachten tot het water kookte.

Met tranen in mijn ogen ga ik rechtop zitten om de thee aan te pakken. Ik houd de beker vlak voor mijn gezicht en adem de stoom in door mijn neus. Ik moet moeite doen om niet te gaan huilen. De jongen merkt waarschijnlijk dat de schok van water gebeurd is nu pas echt tot me doordringt. Hij merkt waarschijnlijk dat ik op het punt sta iets dramatisch te doen, zoals in huilen uitbarsten of uit het raam springen zoals dat andere meisje, want hij is al op weg naar de deur. Stilletjes, zonder achterom te kijken laat hij me alleen met mijn verdriet. Maar als ik mijn gezicht in het kussen druk, komt er in plaats van een huilbui een verschrikkelijke, primitieve schreeuw. Iets waarvan ik niet wist dat ik het in me had. Een razernij die ik nooit eerder heb gekend.